

Der er forskellige opfattelser, men sådan som jeg har vurderet det fra dem, jeg har haft samtaler med, også fra nogle oppositionsgrupper, der sidder i London, og som var i København for ikke så længe siden, så ønsker de ikke krigen. De ønsker ikke krigen.

De er udmærket klar over, at hver gang der har været krig i denne region, så er det kurderne, der bliver tabere. Det er jo derfor, man kan befrygte, at den pris, der skal betales til Tyrkiet, er, at Tyrkiet får lov til at besætte dele af Nordirak, af det kurdiske område. Det har der faktisk været forhandlinger om, men nu får vi se, om det går så skidt. Det håber vi ikke, naturligvis.

Det er hr. Søren Gade, der siger, at der skal være konsekvens, og at man jo ikke kan have lovbrydere, for så er der ikke nogen konsekvens. Jeg kunne altså ønske, at Venstre havde den samme lov og orden-holdning til Israel. Det kunne jeg altså godt ønske mig.

Den dag, hvor man har den samme konsekvens i forbindelse med de vedvarende israelske overtrædelser af FN-resolutioner, den dag, man har en konsekvent afvisning af Israels besættelse af Vestbredden, af Israels bosættelsespolitik, den dag vil jeg godt tale lov og orden med partiet Venstre, men før da er det bare mundsvejr. Det er løs snak og intet som helst andet.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Hr. Niels Helveg Petersen som ordfører.

Niels Helveg Petersen (RV):

Det Radikale Venstre stemmer imod dette beslutningsforslag. Når det er nødvendigt, når der ikke er andre muligheder, er Det Radikale Venstre principielt ikke imod, at det internationale samfund anvender militære magtmidler.

Vi har selv foreslået det. Vi har støttet anvendelsen af militære magtmidler både på Balkan og i Irak. Vi har også stået bag opbygning af militært pres på Irak siden januar i år. Men vi stiller det krav, at militær magtanvendelse skal være velbegrunderet.

De, der vil anvende den militære magt, har bevisbyrden for, at det er uomgængelig nødvendigt, at det er sidste mulighed, at alt andet har været forsøgt, og alt har været forgæves, og det er efter min mening ikke tilfældet i denne sag.

Kernen i denne sag er, at et hårdt, vedvarende politisk, militært og økonomisk pres og aktiv våbeninspektion var i færd med at give resultater. Våbeninspektørernes formand udtrykte det den 7. marts sådan: Det ville ikke tage år eller uger,

men måneder. Hverken regering eller inspektører har ønske om, at afvæbningsinspektion skal foregå i uendelighed.

Jamen nu er der gået 12 år, siger tilhængerne af krig. De første 8 år med aktiv våbeninspektion skete der faktisk en betydelig afvæbning. Så blev der krise. Derefter lå våbeninspektionen stille i 4 år.

I denne omgang har den været i gang siden engang før jul, altså i ca. 4 måneder. Vi behøver ikke år, men måneder, siger Blix. Det burde have været forsøgt at komme videre ad den vej. Den 27. marts skulle Blix have fremlagt et videre arbejdsprogram for afviklingen.

Regeringen har fremlagt et notat om det folkeretlige. Resolution 1441 indeholder ikke i sig selv den nødvendige bemyndigelse for FN's Sikkerhedsråd til magtanvendelse, siger notatet. Notatet går et skridt videre: Sikkerhedsrådets tidligere bemyndigelse i resolution 687 og øvrige resolutioner må midlertidigt anses for at være suspenderet af resolution 1441.

Kl. 17.05

Når efterfølgende Udenrigsministeriets notat alligevel når til det resultat, at der er grundlag for militær aktion, så er det, fordi juristerne siger, at fortsat våbeninspektion er udsigtsløs, men det er just ikke nogen juridisk vurdering. Det er en politisk konstatering og ifølge Blix oven i købet en forkert vurdering. Men da det er udsigtsløst, består derfor uforandret en bemyndigelse fra FN's Sikkerhedsråd, siger man, til at anvende alle nødvendige midler.

Notatet bygger sin argumentation på, at våbeninspektion er nytteløs. Det er i strid med Blix og i strid med Sikkerhedsrådets flertal. Må jeg minde om, at ikke alene tre permanente medlemmer af Sikkerhedsrådet, men også seks ikke-permanente medlemmer talte for fortsat inspektion og modsatte sig en afbrydelse af våbeninspektionen.

For at nå det ønskede resultat må Udenrigsministeriet altså indbygge den rene politiske konstatering, som er i strid med Sikkerhedsrådets flertal og FN's våbeninspektører. Det synspunkt savner jeg helt behandlet i notatet.

Regeringen har interesseret sig meget for vedtagelsen i 1998, og jeg er blevet flittigt citeret. Jeg takker alle, det er smigrende. Jeg mindes, hvad den tidligere britiske premierminister, Lloyd George, sagde engang i det britiske Underhus, da han var blevet stukket i næsen, hvad han tidligere havde sagt, og som ikke svarede til, hvad han sagde nu: Ja, sagde han, atter i dag